

ת"פ 26865/10/14 - מדינת ישראל נגד היאם עאבד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26865-10-14 מדינת ישראל נ' עאבד
בפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

היאם עאבד

הנאשמים

הכרעת דין

רקע

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום, המייחס לה עבירות השתתפות בהתפרעות, לפי סעיף 152 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), וכן תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 1.7.14 בשעה 10:15 לערך, שהו בסמוך לשער המג'לס בכניסה להר הבית (להלן: "**המחסום**"), מספר נשים ובהן הנאשמת, וביקשו להיכנס לרחבת ההר חרף בקשת שוטרים במקום שלא לעשות כן והדיפתן לאחור. בסמוך לכך, בעקבות חשד השוטרת לירון ניצקו (להלן: "**השוטרת לירון**") כי אחת הנשים ניסתה לחטוף את נישקה, הדפה אותה השוטרת לירון לאחור ובמקום התפתחה המולה במהלכה החלה הנאשמת להתפרע. השוטרת לירון הדפה את הנאשמת לאחור, ובתגובה נטלה הנאשמת כדור בדולח מדוכן במקום (להלן: "**החפץ**"), זרקה אותו לכיוון השוטרת לירון אשר התחמקה ממנו וכדור הבדולח פגע בפניו של השוטר אגומס בלא"י (להלן: "**השוטר אגומס**") אשר עמד מאחוריה.

2. הנאשמת טענה בתגובתה לכתב האישום, כי שהתה במקום האירוע אך לא עם קבוצה כלשהי, כאשר מספר שוטרים דחפו אותה בפרעות אל דוכן, והיא זרקה חפץ מתוך לחץ, פחד והגנה עצמית, מבלי לראות להיכן זרקה.

בנסיבות אלה, נשמעה עדותם של השוטרים לירון, בלא"י וכן השוטרים אילן ברחק (להלן: "**השוטר אילן**") וססר לוקס (להלן: "**השוטר ססר**").

עמוד 1

במסגרת פרשת ההגנה העידה הנאשמת להגנתה.

דין והכרעה

3. חלקו הראשון של האירוע, דן בשאלת התנהגות הנאשמת במקום, בסמוך למחסום, בטרם השליכה את החפץ. עדי התביעה אשר נכחו במקומות שונים בסמוך למחסום, העידו על שאירע וכן על חלקה של הנאשמת, כל אחד מנקודת מבטו. בהתאם לעדויות אלה, בשל הוראת דילול כניסה למתחם הר הבית, החלה קבוצת נשים להתעמת עם השוטרים במחסום (השוטרת לירון - עמ' 11 ש- 11-12, השוטר אגומס - עמ' 15 ש- 17, השוטר אילן - עמ' 19 ש- 23 לפרוט').

גרסאות עדי התביעה השונים לגבי חלק זה של האירוע, לא עלו בקנה אחד זו עם זו, ועוררו למעלה מספק סביר לגבי מעשיה של הנאשמת במהלכו. השוטר ססר העיד, כי אישה אחת ניסתה להיכנס דרך המחסום, למרות שהוסבר לה שאיננה יכולה להיכנס, והחלו חילופי דברים בינה לבין השוטרת לירון, כאשר השתיים מאד קרובות האחת לשניה. השוטרת לירון הלכה איתה לכיוון שער שכם, ובשלב מסוים לקחה האישה את החפץ מאחד הדוכנים במקום, זרקה אותו לכיוון השוטרת לירון והחפץ פגע בשוטר שהיה צמוד אליה (עמ' 23 ש- 22-29 לפרוט'). מעדות זו עולה בברור, כי השוטר ססר מתייחס אל הנאשמת כמי שניסתה להיכנס דרך המחסום והתעקשה על כך מספר פעמים (ראו עוד עמ' 24 ש- 23 לפרוט'). השוטר ססר אף העיד כי מי שצעקה במקום היא שזרקה את החפץ (עמ' 24 ש- 11 לפרוט').

השוטר אגומס העיד על אירוע במהלכו "קבוצת בנות" עמדו במקום והחלו לצעוק ולעורר מהומה. למקום הגיעה בחורה, אשר ניסתה למשוך את הנשק מהשוטרת לירון. השוטרת לירון דחפה אותה, הבחורה נפלה, הרימה את החפץ, זרקה אותו לעבר השוטרת לירון, אשר התכופפה והחפץ פגע בשוטר אגומס (עמ' 15 ש- 17-20 לפרוט'). בשונה מהשוטר ססר, אשר העיד על הנאשמת כמי שצעקה, השוטר אגומס העיד על קבוצת נשים, וכן העיד כי לא ראה את הנאשמת בין אותה קבוצת נשים שהתפרעה, אלא רק לאחר שנעצרה (עמ' 17 ש- 15 לפרוט'). בנוסף, יש לתת משקל לשוני בין גרסת השוטר ססר לגבי נסיון הנאשמת בלבד להיכנס דרך המחסום, לעדות השוטר אגומס לגבי קבוצת נשים.

השוטר אילן העיד על התגודדות של כ- 30-40 נשים במקום (עמ' 19 ש- 19-20, עמ' 20 ש- 10 לפרוט'). בנוסף, ניכר מעדותו כי איננו יכול לתאר מה היה חלקה המדויק של הנאשמת בהתפרעות או בהתקהלות לא חוקית, או אף האם נטלה בכך חלק:

"אינני זוכר מי היו האנשים שהיו בהתגודדות" (עמ' 19 ש- 26 לפרוט').

"ש. האם אתה זוכר מה היה חלקה של הנאשמת בתסיסה שתארת

ת. ההתגודדויות תמיד לוו בצעקות ובצרחות. ספציפית את הצעקות באותו יום אני לא זוכר" (עמ' 20 ש- 3-4 לפרוט').

בהמשך, תיאר השוטר אילן כי הנאשמת היתה חלק בלתי נפרד מקבוצת הנשים הצועקות, אך ניכר מעדותו שמדובר במסקנה הנובעת מעצם נוכחותה בסמטה בפרק הזמן בו החלו צעקות, ולא דבר מעבר לכך:

"הנאשמת היתה בקבוצת הנשים שצעקו. כל מי שהיה שם זה לא עוברי אורח ולא אנשים תמימים, אלא אנשים שהגיעו כדי לנסות ושפשש ולהפך את הסר. המטרה שלהן להכנס להר הבית היא לשבש ולעכב את ביקורי היהודים בהר הבית" (עמ' 20 ש- 15-17 לפרוט').

מעדות השוטר אילן, עולה בברור כי נסיון חטיפת הנשק מהשוטרת לירון לא בוצע על ידי הנאשמת (עמ' 22 ש- 31-32 לפרוט'). עוד עולה בברור, כי בהתאם לעדותו, קבוצת הנשים היא שעמדה בסמוך לגדר, ולא הנאשמת, כפי שטען השוטר ססר, אשר לגרסתו הנאשמת היא שנסתה מספר פעמים לעבור את המחסום : **"הנאשמת עמדה כשני מטר מהגדר והנשים עמדו בינה ובין הגדר"** (עמ' 22 ש- 5 לפרוט').

בשונה מגרסת השוטר ססר, אשר העיד על ויכוח בין הנאשמת לבין לירון, לאחר שהנאשמת התעקשה להיכנס דרך המחסום, וכן בשונה מעדות השוטר אגומס לגבי משיכת הנשק על ידי הנאשמת, העידה השוטרת לירון כי ההתעמתות עם שוטרי המחסום, אשר כללה את משיכת הנשק שלה, לא כללה את הנאשמת (עמ' 11 ש- 11-16 לפרוט'). השוטרת לירון, אישרה באופן ברור, כי הנאשמת לא היתה חלק מקבוצת הנשים אשר התעמתה עם שוטרי המחסום ועוררה פרובוקציה (עמ' 12 ש- 32, עמ' 14 ש- 26-27 לפרוט').

אין ספק, כי יש להתחשב באופי האירוע, ובכך שכל אחד מעדי התביעה יכול היה לקלוט בחושיו חלק שונה של האירוע, הן במועד והן במיקום, כפי שעלה מעדויותיהם. יחד עם זאת, כאמור לעיל, המאשימה לא הציגה די ראיות המתיישבות זו עם זו ומבססות, מעבר לכל ספק סביר, את חלקה הבלתי נפרד של הנאשמת בהתפרעות שהתרחשה במקום, זאת בשונה מהתנהלותה בעת פיזור הנמצאים במקום על ידי השוטרים, ולפיכך יש להורות על זיכוי מעבירת ההתפרעות.

4. אין מחלוקת לגבי חלקו השני של האירוע, בו הטילה הנאשמת את החפץ לעבר השוטרים: השוטרת לירון הדפה את הנאשמת וניסתה להרחיקה, ואילו הנאשמת, בתעוזה, נטלה חפץ מדוכן סמוך וזרקה אותו לכיוון השוטרים, באופן שפגע בפניו של השוטר אגומס. כך, העידה השוטרת לירון, כי לאחר שניתנה הוראה לפיזור האנשים שהיו במקום, היא הזיזה את הנאשמת על מנת שתתחיל ללכת מהמקום, ובתגובה **"היא דחפה אותי לאחור. היא הסתובבה לדוכן באסטה שהיה מאחוריה, הרימה חפץ עגול וזרקה אותו לכיוון שלי. ראיתי שהיא באה לזרוק אותו והזזתי את הראש שלי, בדיעבד, הבנתי שהוא פגע בשוטר שעמד מאחורי..."** (עמ' 11 ש- 18-19 לפרוט'). יש להבהיר את הסיטואציה הבעייתית, כפי שעלה מעדויות כל עדי התביעה, במהלכה התרחשה במקום הרגיש התקהלות אנשים רבים תוך צעקות, דחיפות, ואף נסיון משיכת הנשק של השוטרת לירון, אשר הביאה להוראת פיזור על ידי הקצין האחראי (השוטרת לירון - עמ' 11 ש- 9-17, השוטר אגומס - עמ' 15 ש- 17-18, השוטר אילן - עמ' 19 ש- 18-24, השוטר ססר - עמ' 24 ש- 11-18 לפרוט'). בנוסף, בהתאם לאותן עדויות, עולה כי הנאשמת סירבה לקריאה לעזוב את המקום, עד שהשוטרת לירון נאלצה להזיז אותה פיזית (עמ' 13 ש- 13, ובהרחבה - ראו עדות השוטר אילן, עמ' 21 ש- 6-10, עמ' 22 ש- 1-4 לפרוט'). יתרה מכך: בהתאם לעדויות השוטרים ולגרסת הנאשמת בעצמה, תחילה היא נדחפה על ידי השוטר אילן, אך עדיין נותרה במקום, ורק בהמשך נאלצה השוטרת לירון לדחוף אותה על מנת לפנות אותה מאותו איזור בעייתי (ראו עדות השוטר אילן וכן גרסת הנאשמת, כי נדחפה תחילה על ידי השוטר אילן, אך עדיין היתה במקום באופן בו נדחפה, לטענתה, על ידי אחרים, ת/2 עמ' 6 ש- 15-24). יודגש,

כי הזזת הנאשמת מהמקום בוצעה רק לאחר שהשוטר אילן הורה לה, מילולית, לעזוב את המקום והיא לא עשתה כן, כפי שהעיד השוטר אילן (עמ' 21 ש- 10-9 לפרוט'). הנאשמת בעצמה, הדוברת עברית (ראו עמ' 21 ש- 30, עמ' 27 ש- 19-16 לפרוט', עמ' 1 ש- 8 ת/2), אישרה בהודעתה כי השוטר הורה לה לזוז מהמקום בטרם החל לדחוף אותה (ת/2 עמ' 3 ש- 10-7).

הנאשמת התייחסה ליידוי החפץ על ידה לעבר השוטרים, כפעולה שנבעה מכעס כלפיהם וכלפי יחסם כנגדה. לאור החשיבות שהקנה ב"כ הנאשמת לתמליל חקירתה, אשר הוגש בהסכמה, אפנה לתמליל זה: **"לאחר שהתעצבנתי והדבר שהיה מקדימה... לקחתי את זה שעל המדף וזרקתי אותו, אני לא יודעת איך זרקתי אותו, ולא יודעת לאיפה זרקתי אותו, אבל אני כעסתי מהתפיסה שתפסו אותי..."** (ת/2 עמ' 3 ש- 28-23). בהמשך, הסבירה הנאשמת את כעסה בכך שהאירוע שקדם למעשיה פגע בכבודה: **"אם היה אומר לי בכבוד אז לבטח הייתי זזה, אבל כשראיתי אותו דוחף וכמו שמתכוון שיהיה, לעשות לי בעיה... אמרתי לה את גזענית"** (עמ' 5 ש- 27-17 לפרוט'). בהמשך, הודתה הנאשמת באופן מפורש, כי זריקת החפץ לעבר השוטרים, נבעה מכעס שתקף אותה: **"... כעסתי יענו איך כך השפילו אותי בשוק אז זרקתי עליהם משהו התעצבנתי יענו לא ידעתי מה אני עושה... הם פגעו בכבוד שלי"** (ת/2 עמ' 7 ש- 25). בעת עדותה בבית המשפט, הגדירה הנאשמת את הרקע להשלכת החפץ לעבר השוטרים, כ"ייאוש" שאחז בה כתוצאה מהסיטואציה (עמ' 25 ש- 29, עמ' 26 ש- 28, 31 לפרוט'). לאור גרסה זו, וכן בהתבסס על עדויות עדי התביעה לגבי אופן ההתרחשות באירוע, לא מצאתי בסיס ראייתי לטענת ב"כ הנאשמת בסיכומיו, כי הנאשמת נקטה בפעולה של הגנה עצמית כנגד השוטרים. אף אם היתה מתקבלת גרסתה כי נדחפה על ידי מספר שוטרים, אשר כדבריה "תקפו אותה" (ת/2, עמ' 3 ש- 33), ודאי יכולה היתה הנאשמת פשוט למלא אחר דרישתם, ולסגת מהמקום (אותה פעולה שהשוטרים ביקשו מהנאשמת, בדבריהם ובמעשיהם, לבצע). לא היה כל מקום לנקוט ביוזמה של אחיזה בחפץ, והשלכתו לעבר ראשם של שוטרים הנמצאים מרחק קרוב ביותר ממנה, אף לא כטענת הגנה עצמית, בנסיבות האירוע.

הנאשמת טענה בעדותה בבית המשפט, כי זרקה את החפץ **"על הרצפה ולא היתה לי כוונה לפגוע באף אחד"** (עמ' 25 ש- 31-30 לפרוט'). גרסה זו איננה עולה בקנה אחד עם פעולת הזריקה בעת האירוע, כאשר הנאשמת אחזה בחפץ, זרקה אותו לעבר ראשה של השוטרת לירון אשר התכופפה, והחפץ פגע בפניו של השוטר אגומס (עמ' 11 ש- 20-19, עמ' 15 ש- 20-19, עמ' 16 ש- 23-22, עמ' 23 ש- 29-27 לפרוט'). טענה זו איננה משתלבת אף עם גרסת הנאשמת בעת חקירתה במשטרה, שם טענה כי **"...לאחר מכן כעסתי יענו איך כך השפילו אותי בשוק אז זרקתי עליהם משהו התעצבנתי יענו..."** (ת/2 עמ' 7 ש- 25-24, ההדגשה איננה במקור).

לאור האמור לעיל, אני קובע כי הנאשמת אכן התכוונה לתקוף את השוטרים, אשר ביקשו לפנותה מהאזור, בכך שהשליכה לעברם את החפץ.

5. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו, כי עומדת לנאשמת טענת הגנה משיקולי צדק, זאת מכיוון שלא היתה סיבה למעצרה. לטענתו, הנאשמת נחקרה בשעה 14:00, לאחר שנחקרו כל עדי התביעה, ולא היתה כל סיבה להמשך מעצרה עד למחרת בבוקר. מדובר בטענה בלתי מבוססת, לגביה לא הוצגו כל ראיות, ולו מטעם זה על הטענה להידחות. ניתן היה להתייחס לגופה של הטענה, ככל שהיו מוצגות ראיות, והיה

מתאפשר למאשימה להגיב באופן הולם, דרך הצגת פעולות חקירה שבוצעו, מועד ביצוען, ופעולות שהתבקשו בעת הבקשה להארכת מעצר הנאשמת בבית המשפט. למעלה מהדרוש אציין, כי ספק בעיני האם איזון השיקולים, ככל שטענת ב"כ הנאשמת היתה נתמכת בראיות, היה מביא לתוצאה לה עתר, זאת בשל חומרת העבירה שיוחסה לנאשמת.

סוף דבר

אני מורה על זיכוי הנאשמת מעבירת התפרעות, מוצא אותה אשמה ומרשיעה בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות.

ניתנה היום, כ"ג תשרי תשע"ז, 25 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים